

regering, der konsekvent har taget fejl af krisen, også er den, som bedst kan vurdere, hvad der er den rette medicin fremover. Ret skal være ret – der var også noget godt i finanslovens krisehåndtering. Kommune- og regionsaftaler indeholder noget af det, regeringen har hånet oppositionen for, nemlig fremrykkede offentlige investeringer, og vi har også den brede trafikaf tale fra foråret. Det var godt, men det var ikke nyt, og det er utilstrækkeligt.

Over for det står en opposition, som siden februar har argumenteret for at lade sporadisk brandslukning blive afløst af en vækstpakke med målrettede midlertidige investeringer, der rækker ind i fremtiden. Det er måske for meget at forlange, at regeringen skal bøje sig i støvet for oppositionens argumenter, men man kunne da overveje at lytte til den uafhængige økonomiske sagkundskab, der er klar i sin rådgivning. Således skrev vismændene i en analyse i Politiken den 1. september, altså for bare 8 dage siden, og jeg citerer:

»Vores anbefalinger fra foråret svarer til, at de offentlige investeringer i 2010 bør øges med omkring 10 mia. kr. i forhold til det, der er igangsat eller foreslået frem til og med regeringens finanslovsforslag.«

Og hvad er det så, Det Radikale Venstre foreslår? Ja, det er præcis dette: En veltimet, målrettet og midlertidig investeringspakke på i alt 25 mia. kr., heraf de 10 mia. kr. i 2010, præcis som vismændene har anbefalet. Vi kalder det en vækstpakke for et grønt vidensamfund, fordi investeringerne er i vores miljø, i vores børns fremtid i folkeskolerne, i ny teknologi og sundheds-it – alt sammen investeringer, som vi kan foretage nu og dermed redde job eller udsætte til senere. Men vi kommer til at foretage dem eller burde i hvert fald foretage dem.

Håndteret rigtigt kan vi grundlægge fremtidens vækst nu og redde job, mens vi gør det. Vores pakke redder anslået 25.000 menneskers arbejdspladser, og derfor en indtrængende opfordring til regeringen: Oppositionen tog ansvar for bankpakke I og II og har længe været klar til at tage ansvar for den samlede krisehåndtering i Danmark. Hvorfor er det, man kun vil betjene sig af et bredt samarbejde, når der skal reddes banker? Hvorfor kan regeringen ikke formås til bredt samarbejde om at redde almindelige virksomheder og almindelige job? Burde en regering under en historisk krise ikke i det mindste forsøge at samle Folketinget på tværs af partiskel, så vi kan signalere til både befolkningen og omver-

denen, at vi har forstået situationens alvor og ikke spilder tiden på at lege valgkamp, mens danskerne mister deres arbejde og indtægt og virksomheder går konkurs? Det handler om lederskab, og vi savner at se noget af det fra regeringen.

Et er så den økonomiske krise, som kræver resolut og akut indsats. Noget andet er, at Danmark styrer direkte mod en velfærdskrise. Regeringen trådte fra højkonjunktur til lavkonjunktur og krise uden at have skaffet holdbarhed i økonomien. Nu står vi så i en historisk økonomisk krise, og af regeringens egen økonomiske redegørelse kan man se, at dette ikke blot er en kortfristet udfordring, for krisen skaber allerede nu dybe flænger i dansk økonomi på længere sigt.

Regeringen opgør selv, at vi er gået fra et strukturelt overskud i de offentlige finanser på knap 1 pct. af BNP til et tilsvarende underskud i 2015 på over 3 pct. – tørre tal, men tal, som vil blive vekslet til massive forringelser af den offentlige service, hvis regeringen fortsat bare lader stå til. Holdbarhedsproblemet, hvor der før krisen var et hul på 10 mia. kr., og de strukturelle underskud, som krisen har ført med sig, kan kun løses på to måder: Enten med store skatte-stigninger eller med reformer af arbejdsmarkedet. Vælger man ikke det ene eller det andet her, er der kun nedskæringer tilbage, og tager vi udgangspunkt i et beløb på 10 mia. kr., svarer det til at lukke hver anden daginstitution, nedlægge politiet eller lukke de fire største universiteter. Det Radikale Venstre ønsker at ikke at gennemføre sådan nogle besparelser, og derfor vælger vi reformvejen.

Kl. 16:38

Det troede vi også regeringen havde gjort, for under stor opmærksomhed nedsatte den en Arbejdsmarkedskommission, som for ganske nylig barslede med sin rapport. Desværre er det jo sådan, at regeringen ikke nedsætter kommissioner for at løse problemer, men for at skjærme sig mod diskussionen af dem. Arbejdsmarkedskommissionens rapport røg i skuffen, endnu før den var blevet læst, og efterhånden virker det, som om burkakommissionen er den eneste, som regeringen agter at følge.

Når man spørger regeringen om dens planer for at sikre økonomisk holdbarhed, viser det sig at være reduceret til en omgang rundkredspædagogik: Hvad synes du selv? spørger finansministeren, overalt hvor han konfronteres med spørgsmålet, og jeg skal gerne svare: Det Radi-